

בש"פ 3669/17 - יציק ואזנה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3669/17

לפני:
העורר:
כבוד השופט א' שהם
יציק ואזנה

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו, מיום 25.4.2017, במ"ת 47471-07-16, שניתנה
על ידי כב' השופט א' הימן

תאריך הישיבה: י"ג באייר התשע"ז (9.5.2017)

בשם העורר: עו"ד יעקב שקלאר; עו"ד רותם דגן

בשם המשיבה: עו"ד ציפי קוינט-שילוני; עו"ד ליתג שטיצקי-רוזן

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 25.4.2017, במ"ת 47471-07-16, שניתנה על ידי כב' השופט א' הימן. בגדרה של החלטה זו, נדחתה בקשתו של העורר לעבור למשטר של מעצר באיזוק אלקטרוני, חלף היותו נתון במעצר סגור עד לתום ההליכים במשפטו.

רקע כללי והליכי מעצר קודמים

עמוד 1

2. העורר נעצר ביום 20.6.2016, בחשד כי היה מעורב בהפקת חשבוניות מס פיקטיביות בסכומי עתק, לצורך הפקת רווחים כספיים גבוהים, תוך הונאת רשויות המס, והלבנת הון. מעצרו של העורר הוארך מעת לעת לצורכי חקירה, וזאת עד ליום 8.7.2016, מועד בו הוחלט לשחררו ממעצר בתנאים מגבילים (מ"י 16-07-16877, כב' השופט א' שרון, בית משפט השלום בפתח תקווה). בין היתר, נקבע כי העורר ישהה במעצר בית מלא ומוחלט בביתו שבסביון, כאשר הוא מפוקח "כל העת על ידי שני ערבים מפקחים", מבין ארבעה מפקחים שאושרו על ידי בית המשפט. כמו כן, נקבע כי חל איסור על העורר ליצור קשר עם המעורבים בפרשה, למשך 60 ימים.

3. המשיבה הגישה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, אשר נדון ביום 10.7.2016 על ידי כב' השופטת ד' מ' מרומ (עמ"י 16-07-17345). הערר נדחה, תוך שנקבע בהחלטה כי אכן קיימת מסוכנות כלכלית מצידו של העורר, אך עם זאת "לא נפלה שגגה בהחלטת בית משפט קמא".

4. ביום 28.7.2016, הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו כתב אישום נגד שמונה נאשמים, ובו העורר הוא הנאשם 1, כאשר יתר הנאשמים הם חברות ותאגידים שהיו, כנטען, בשליטתו של העורר. כתב האישום מונה 13 אישומים, שבמסגרתם יוחסו לעורר עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירות מרובות על חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975; עבירות על פקודת מס הכנסה [נוסח חדש]; קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין; אי תשלום דמי ביטוח, בניגוד לסעיפים 398(ג) ו-(ה) לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה-1995; עשיית פעולה ברכוש אסור במטרה להסתיר את מקורו, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. על פי הנטען בכתב האישום, העורר הוציא, באמצעות חברות שהיו בשליטתו ובאמצעות גורמים נוספים, מאות חשבוניות פיקטיביות, כאשר עבירות המס המיוחסות לו וליתר החברות שבכתב האישום, מסתכמות בסכום של כ-1,300,000,000 ₪. עבירות הלבנת ההון, שבוצעו לכאורה בכדי להסוות את מקור הכספים, מגיעות לכדי סכום של 130,055,443 ₪, "לכל הפחות".

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המשיבה לעצור את העורר עד לתום ההליכים בעניינו. בתום דיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי בבקשת המשיבה, הוחלט להאריך, בשלב זה, את תוקפם של התנאים המגבילים, שהושמו על העורר בהחלטות קודמות, והדיון נדחה ליום 15.8.2016, על מנת לאפשר לסנגור ללמוד את חומר הראיות. תוקפם של התנאים המגבילים הוארך מעת לעת, מבלי להכריע בבקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, מאחר שחומר החקירה טרם הועבר במלואו לידי בא כוחו של העורר.

6. ביום 3.11.2016, הגישה המשיבה בקשה לעיון חוזר בהחלטה המורה על שהייתו של העורר במעצר בית בתנאים מגבילים. לטענת המשיבה, העורר הפר בצורה בוטה את התנאים המגבילים שהושמו עליו, בכך שנפגש עם אדם בשם ליאור - שהוא עד תביעה במשפט, ובמסגרת פגישה זו מסר לו מסמכים מתוך חומרי החקירה. בנוסף, שהה העורר בביתו כאשר הוא אינו מפוקח על ידי שני מפקחים, כמתחייב מהחלטות הערכאות הקודמות. בית המשפט המחוזי שמע את טענות הצדדים, מבלי להכריע סופית בבקשה, אך תוך הותרתו של העורר במעצר עד להחלטה אחרת. בנוסף, הורה בית המשפט המחוזי את שירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

7. על החלטה זו הוגש מטעמו של העורר, ערר לבית משפט זה (בש"פ 8556/16), אשר נדון על ידי השופט ס' ג'ובראן. הערר נדחה, תוך קביעה כי מדובר בהפרה חמורה מצידו של העורר, אשר נעוצה ביצירת קשר עם מעורב

מרכזי בפרשה (ליאור), שהיה באותו שלב במעמד של חשוד. נקבע בהחלטה, כי "החשש מפני שיבוש מהלכי משפט שריר וקיים". בנסיבות אלה, וכאשר העורר הפר ברגל גסה את תנאי שחרורו, קבע בית משפט זה כי בית המשפט המחוזי אינו מחוייב לבחון היתכנותה של חלופת מעצר בעניינו של העורר. לפיכך, נקבע כי הותרתו של העורר במעצר עד להחלטה אחרת, תוך הפנייתו לקבלת תסקיר מעצר מאת שירות המבחן, הינה החלטה ראויה שאין להתערב בה.

8. בשלב שלאחר מכן התקיים דיון, ביום 11.12.2016, בפני כב' השופט ב' שגיא, וזאת לאחר שהוצגו בפניו שני תסקירים מאת שירות המבחן (מ"ת 47471-07-16). בית המשפט ציין בהחלטתו, כי התרשמות שירות המבחן מהעורר הינה שלילית, וכך גם ההתרשמות מהמפקחים המוצעים. חרף זאת, סבר השופט שגיא כי ניתן לשחרר את העורר לחלופת מעצר, ובלבד שיציג מפקחים אחרים מאלו שהוצעו על ידו, אשר יבדקו על ידי שירות המבחן.

9. על החלטתו של השופט שגיא הוגש ערר אשר נדון בפניי (בש"פ 9880/16), במסגרתו נטען כי אין מקום להתנות את השחרור לחלופת המעצר בהצגת מפקחים חדשים. עוד נטען, בהקשר זה, כי שירות המבחן פסל את העורר עצמו מפני שחרור לכל חלופת מעצר אשר תוצע על ידו, ועל כן אין טעם לבקש משירות המבחן לבחון מפקחים נוספים. בתום הדיון, שהתקיים ביום 25.12.2016, ניתנה על ידי החלטה בזו הלשון:

" לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לידי מסקנה כי אין מקום לשנות מהחלטותיו של בית המשפט המחוזי מהתאריכים 11 ו-14 דצמבר 2016, מהן עולה כי פתוחה הדרך בפני העורר להציג מפקחים ראויים, אשר יבחנו על ידי שירות המבחן, לצורך הצגת המלצותיו בפני בית משפט קמא, במסגרת הדיון הקבוע ליום 10.1.2017.

לאור טענות שנשמעו על ידי בא-כוח העורר, לגבי גישתו של שירות המבחן כלפי העורר וביחס למפקחים שהוצעו עד כה על ידו, הנני משוכנע כי בדיקתו של שירות המבחן תיעשה במקצועיות ובפתיחות מלאה, כפי המקובל, מאז ומתמיד, בגוף זה".

בהמשך להחלטתי זו, הוגש על ידי שירות המבחן, ביום 9.1.2017, תסקיר מעצר משלים, וביום 5.2.2017, התקיים דיון בפני כב' השופט א' הימן, במסגרתו הצהיר בא כוח העורר כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמות המיוחסות לעורר. הדיון התמקד, אפוא, בשאלת היתכנותה של חלופת מעצר ובחינת כשירותם של המפקחים המוצעים. ביום 9.2.2017, ניתנה החלטתו של השופט הימן (מ"ת 47471-07-16), במסגרתה נאמר כי בפני בית המשפט הוצגו המפקחים המוצעים, שמונה במספר, אשר למעט מפקחת אחת, לא נמצאו מתאימים על ידי שירות המבחן. בנסיבות אלה, ולנוכח ההפרה החמורה של תנאי שחרורו של העורר, ופסילתם המוצדקת של שבעה מבין המפקחים המוצעים, הורה השופט הימן על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים במשפטו.

10. על החלטה זו הוגש ערר לבית משפט זה (בש"פ 1468/17), אשר נדון על ידי השופט ח' מלצר. לאחר סקירת השתלשלות העניינים כמתואר לעיל, החליט השופט מלצר לקבל חלקית את הערר, במובן זה שעניינו של העורר יוחזר לבית המשפט המחוזי "כדי שישקול את האפשרות להשמתו של העורר ב'מעצר בית' מלא בתנאי פיקוח אלקטרוני", וזאת בכפוף להשתת ערבויות נכבדות ובתנאים נוספים. עוד נקבע בהחלטה, כי העורר יציע לשירות המבחן שמותיהם של שלושה משמורנים חדשים, בנוסף למשמורנית שכבר אושרה. הצעת העורר תיבחן על ידי שירות המבחן, ולאחר זאת ידון בה בית המשפט המחוזי, בשים לב להמלצות שירות המבחן, ויכריע בהצעה "על יסוד כל החומר שיונח בפניו, והכל על פי מיטב שיקול דעתו במכלול".

11. מאחר שהתסקיר המשלים מטעם שירות המבחן בושש לבוא, פנה בא כוח העורר, פעם נוספת, לבית משפט זה בבקשה כי עניינו של העורר יידון, מבלי שבית המשפט המחוזי יעיין בתסקיר מאת שירות המבחן.

בהחלטה, מיום 6.4.2017, שניתנה על ידי השופט י' עמית (בש"פ 3125/17), נאמר כך:

"אין מקום לערר זה, שהוא בבחינת ערר על החלטת ביניים של בית משפט קמא, אשר הורה לשלוח את המפקחים המוצעים לבחינה על ידי שירות מבחן. מה עוד, שבשל חג הפסח, ממילא לא ניתן יהיה לשמוע את הערר בקרוב, בעוד הדיון בפני בית משפט קמא קבוע ליום 25.4.2017, מה עוד, שגם מהחלטתו של השופט ח' מלצר, עולה כי האפשרות לחלופת מעצר היא גבולית ביותר, נוכח כתב האישום ועברו של העורר, כך שממילא בית המשפט לא יורה על שחרורו של העורר ללא תסקיר חיובי.

אשר על כן, הערר נדחה".

12. בסופו של דבר, הוגש, ביום 23.4.2017, "תסקיר מעצר בפיקוח אלקטרוני" בעניינו של העורר, וביום 25.4.2017, התקיים דיון בבית המשפט המחוזי לפני השופט הימן. בהחלטה מאותו יום, ציין השופט הימן כי התסקיר שהוצג בפניו "שלילי ביותר", וכי פסילת המפקחים שנעשתה על ידי שירות המבחן נעוצה באי מתן אומן בעורר. לפיכך, חזר השופט הימן והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים במשפטו. על החלטה זו הוגש הערר המונח לפניי.

עיקרי הטענות בערר

13. בהודעת הערר, שהוגשה על ידי עו"ד יעקב שקלאר, בא כוח העורר, נטען כי לא היה מקום לצפות לקבלת תסקיר חיובי מאת שירות המבחן, לאחר שניתנו ארבעה תסקירים שליליים קודמים בעניינו של העורר. עוד נטען, כי כל המפקחים המוצעים, למעט מפקחת אחת, נפסלו על ידי שירות המבחן "באופן סיטונאי... בלי לדון לגופו של עניין באף ערב". לפיכך, סבור עו"ד שקלאר כי "המשך הפניית העורר לשירות המבחן לא תעלה ולא תוריד, שכן שירות המבחן עקבי בגישתו השלילית כלפי העורר, כמתואר לעיל". נטען בנוסף, כי השופט קמא סירב לראיין את הערבים המוצעים, וזאת בהסתמך על החלטתו של השופט עמית (המצוטטת בפסקה 11 לעיל), ממנה עולה כי שחרור לחלופת מעצר כלשהי מותנה בקיומו של תסקיר חיובי. לשיטתו של עו"ד שקלאר, גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם החלטתו של השופט מלצר (ראו פסקה 10 לעיל), אשר לא התנה את השחרור לחלופת מעצר בקיומו של תסקיר חיובי, אלא רק באישורם של שלושה מפקחים נוספים. עו"ד שקלאר הוסיף וטען, כי דיוני ההוכחות בתיק זה יחלו רק בחודש ספטמבר 2017, כאשר באותו מועד ישהה העורר במעצר למעלה מ-10 חודשים. עו"ד שקלאר טען בנוסף, כי מדובר בעבירות מס שאינן מקימות עילת מעצר, ולגבי ההפרה הנטענת של תנאי השחרור, סבור עו"ד שקלאר כי מדובר בהפרה שאינה חמורה, אשר נעשתה בתום לב. לבסוף, הגיש עו"ד שקלאר רשימה של 8 מפקחים מוצעים, כולל המפקחת שאושרה, ובית המשפט התבקש לבחון אותם, אחד לאחד, על מנת לאפשר את שחרורו של העורר לחלופת המעצר המוצעת.

14. בתום הדיון, שהתקיים ביום 9.5.2017, ולמרות טענות המשיבה כי אין להתעלם מהתסקירים השליליים שניתנו בעניינו של העורר, תוך התמקדות בכשירותם של המפקחים בלבד, ניתנה על ידי החלטה בזו הלשון:

"לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, בנוגע לכשירותם של המפקחים המוצעים לפקח על העורר במסגרת מעצר באיזוק אלקטרוני, הנני מורה כדלקמן:

א. המשיבה תעביר התייחסות מפורטת ובכתב, עד ליום 11.5.2017, שעה 12:00, לגבי כל אחד ואחד מהמפקחים המוצעים, שפרטיהם מופיעים בנספח ג' לתיק הנספחים המצורף לערר. המדובר בארבעה מפקחים שכבר נבחנו, בדרך זו או אחרת, על ידי שירות המבחן, ושני מפקחים מוצעים נוספים, שהפרטים הנוגעים אליהם ימסרו על ידי בא כוח העורר לידי המשיבה.

ב. העורר יהיה רשאי להגיב להודעת המשיבה, עד ליום 14.5.2017, שעה 12:00. במסגרת זו, תנתן האפשרות לבא כוח העורר להגיש בקשות נוספות, הנוגעות לנושא בו עסקינן.

בהיחסף החומר, תינתן על ידי החלטה בנושא הערר.

מודגש בזאת, כי השאלה העומדת על הפרק, בשלב זה, נוגעת למפקחים וכשירותם לבצע את המשימה העומדת לפניהם, ולא האם יש מקום, מהבחינה העקרונית, להורות על מעצרו של העורר באיזוק אלקטרוני."

15. ואכן, ביום 11.5.2017, הוגש מסמך מפורט מטעם המשיבה הכולל התייחסות לכל המפקחים המוצעים, ולדידה של המשיבה, הרי שפרט לגב' שרי זוהר, אשר אושרה על ידי שירות המבחן, אין מקום לאשר את יתר המפקחים המוצעים, שכל אחד מהם נבחן ונפסל על ידי שירות המבחן. עוד נטען, כי גם אם בחלק מתסקירי שירות המבחן, פסילתם של המפקחים נובעת בעיקרה ממסוכנותו של העורר עצמו, ומעצם העובדה כי חלופת המעצר המוצעת אינה מתאימה בנסיבות העניין, אין בכך כדי להביא לקבלת הערר. זאת שכן, לא ניתן להפריד בין ההתרשמות השלילית מהעורר לבין חוסר הנכונות לאשר את המפקחים המוצעים.

16. ביום 14.5.2017, הוגשה תגובתו של העורר, במסגרתה התבקשתי "להכריע בדבר כשירותם של הערבים", ושלא להחזיר את העניין לבית המשפט המחוזי. עו"ד שקלאר גורס, כי אין סיבה של ממש לפסול מי מבין המפקחים המוצעים, ואין ליתן כל משקל, בנסיבותיו של העורר, לתסקירים השליליים שהוגשו על ידי שירות המבחן בעניינו.

דין והכרעה

17. טרם שנצלול למכלול הפרטים הנוגעים לערר שלפניי, אעמוד בקצרה על מספר עקרונות הנוגעים לדיני המעצרים, בהקשר בו עסקינן. כלל ידוע הוא, כי על מנת שתתקבל בקשה לעצור נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, על בית המשפט להשתכנע כי מתקיימים בעניינו שלושה תנאים מצטברים, הקבועים בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ואלו הם: קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של הנאשם; קיומה של עילת מעצר; והיעדר חלופת מעצר, באמצעותה ניתן יהיה להגשים את מטרות המעצר, בדרך פוגענית פחות בחירותו של הנאשם (בש"פ 9896/16 מחסן נ' מדינת ישראל (10.1.2017); בש"פ 5601/16 פלוני נ' מדינת ישראל (24.7.2016); בש"פ 2819/15 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.2016); בש"פ

1363/16 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (23.2.2016)). לצורך בחינת התקיימותן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, נדרש בית המשפט לפוטנציאל הגלום בחומר הראיות שהוצג על ידי המאשימה ולהכרעה בשאלה כלום קיים סיכוי סביר לכך שחומר הראיות שבתיק יוביל, בסופו של יום, להרשעתו של הנאשם (בש"פ 3341/15 אוזנה נ' מדינת ישראל (20.5.2015); בש"פ 1257/15 מחמוד נ' מדינת ישראל (10.3.2015); בש"פ 3255/13 חרב נ' מדינת ישראל (20.5.2013); ובעיקר - בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל (15.4.1996)). אשר לדרישה הנוגעת לקיומה של עילת המעצר, יש לפנות, בראש ובראשונה, לעילות המעצר המופיעות בסעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים, ויצוין, בהקשר זה, כי עילת המסוכנות קיימת גם כאשר מדובר בעבירות כלכליות חמורות או בעבירות רכוש שונות (ראו החלטתי בבש"פ 8082/12 אוסקר נ' מדינת ישראל (23.12.2012)). כפי שנקבע בבש"פ 11136/03 מדינת ישראל נ' איטח (25.12.2003):

"...עילת המסוכנות עשויה להתקיים גם כאשר מיוחסות למשיבים עבירות רכוש בלבד, וזאת כאשר המסוכנות נלמדת מנסיבות ביצוע העבירות הללו, כך כאשר העבירות מבוצעות באורח שיטתי או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של מספר עבריינים".

עוד יש לומר, לעניין עילות המעצר, כי כאשר עסקינן בהפרת תנאי שחרור בערובה, מדובר בעילת מעצר עצמאית, הנובעת מהוראת 21(א)(2) לחוק המעצרים. כפי שציינתי בבש"פ 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל (6.8.2012): "עילת מעצר זו נעוצה בהפרת אמונו של בית המשפט בנאשם, כאשר השחרור לחלופת המעצר נוצל על ידו... להפרת תנאי מעצר הבית" (וראו גם, בש"פ 5983/12 בר שירה נ' מדינת ישראל (4.9.2012); בש"פ 1168/13 עראף נ' מדינת ישראל (18.2.2013)). לבסוף, ובהקשר לשאלת היתכנותה של חלופת המעצר, יש להזכיר כי מדובר במבחן דו שלבי. בשלב הראשון, יש להדרש לשאלה, האם ניתן להשיג את מטרות המעצר בשחרור לחלופת מעצר כלשהי, ובמידה שהתשובה לכך חיובית, יש לבחון באופן קונקרטי האם ניתן לאשר את שחרורו של הנאשם לחלופת המעצר המוצעת (ראו, למשל, בש"פ 10037/16 מדינת ישראל נ' עבאס (23.12.2016), והפסיקה המאוזכרת שם).

18. לאחר סקירה קצרה זו נחזור לענייננו. במקרה המונח לפניי אין מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, ולמרות הסתייגותו של הסניגור - קיימת גם עילת מעצר מובהקת, בשים לב לאופי מעשיו של העורר, להיקפם, לתכונן המוקדם, ולשיתוף גורמים נוספים בביצוע הפעילות העבריינית הלכאורית. נותר, אפוא, לבחון את השאלה אם ניתן להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, או שמא כל חלופת מעצר לא תסכון. לאחר בחינת המכלול, הגעתי לידי מסקנה כי, בנסיבות העניין, אין לשלול את האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר הולמת, וזאת מהטעמים שפורטו בהחלטתו של חברי, השופט ח' מלצר, אשר סבר כי יש להתחשב בנידון דידן "במורכבות הפרשה, בהיקף העצום של החומר הרלבנטי...", בצפי להתמשכות ההליכים, ובהחלטות קודמות". ער אני לתסקירים השליליים שניתנו בענייניו של העורר, וגם להפרה החמורה של תנאי השחרור בערובה שבוצעה על ידו. עם זאת, אינני סבור כי יש הכרח, בנסיבות העניין, להותיר את העורר במעצר סגור, לתקופה שמועד סיומה אינו ידוע בשלב זה, וכל זאת שעה ששלב ההוכחות בתיק העיקרי אמור להיפתח רק בחודש ספטמבר 2017.

19. לנוכח עמדתי זו, אפנה לבחון את השאלה, האם ניתן לאשר את המפקחים המוצעים על ידי העורר, כולם או חלקם, למרות פסילתם על ידי שירות המבחן. לאחר שחזרתי ובחנתי את הטעמים שעמדו ביסוד הפסילה, הגעתי לידי מסקנה כי ניתן לאשר, בנוסף לגב' שרי זוהר, את המפקחים הבאים: הגב' ריקי ברכה; אמו של העורר, הגב' יפה ואזנה; ואת דודו של העורר, מר יצחק גבאי. בנוסף, ניתן לאשר גם את מר משה טירי, בכפוף לבדיקה נוספת שתערך על ידי המשיבה.

20. לאור האמור, הערר מתקבל במובן זה שהעורר יעבור למעצר באיזוק אלקטרוני, תחת פיקוחם של שני מפקחים, מבין אלו שאושרו על ידי. התיק יוחזר לבית המשפט המחוזי על מנת לתדרך את המפקחים שאושרו, ולהבהיר להם את מידת האחריות הרובצת על שכמם, ואת המחוייבות שהם נוטלים על עצמם במסגרת זו. כמו כן, יפורטו יתר תנאי המעצר באיזוק אלקטרוני וייקבעו הערבויות הכספיות (בין בהפקדה ובין בערבות אישית), כפי שיקול דעתו של בית המשפט המחוזי.

למען הסר ספק, מובהר בזאת לעורר כי לכל הפרה נוספת, קלה כחמורה, של תנאי המעצר באיזוק אלקטרוני, תהיינה משמעויות כבדות משקל מבחינתו.

21. סוף דבר, הערר מתקבל בהתאם לאמור לעיל.

ניתנה היום, כ"ז באייר התשע"ז (23.5.2017).

ש ו פ ט